

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru Postul Mare

„Iată, noi urcăm la Ierusalim...” (Mt 20,18).

Postul Mare: timp pentru a reînnoi credința, speranța și caritatea.

Iubiți frați și surori,

Vestind discipolilor săi pătimirea, moartea și învierea sa, ca împlinire a voinței Tatălui, Isus le dezvăluie sensul profund al misiunii sale și îi cheamă să se asocieze la ea, pentru mântuirea lumii.

Parcurgând drumul Postului Mare, care ne conduce spre celebrările pascale, îl amintim pe Cel care „s-a umilit pe sine făcându-se ascultător până la moarte, până la moartea pe cruce” (Fil 2,8). În acest timp de convertire reînnoim *credința noastră*, luăm „*apa vie*” a *speranței* și primim cu inimă deschisă *iubirea lui Dumnezeu* care ne transformă în frați și surori în Cristos. În noaptea de Paște vom reînnoi promisiunile de la Botezul nostru, pentru a ne renaște bărbați și femei noi, grație lucrării Duhului Sfânt. Însă deja itinerarul din Postul Mare, ca și întregul drum creștin, se află în întregime sub lumina Învierii, care însuflețește sentimentele, atitudinile și alegerile celui care vrea să-l urmeze pe Cristos.

Postul, rugăciunea și pomana, așa cum sunt prezentate de Isus în predica sa (cf. Mt 6,1-18), sunt condițiile și exprimarea convertirii noastre. Calea sărăciei și a privării (*postul*), privirea și gesturile de iubire față de omul rănit (*pomana*) și dialogul filial cu Tatăl (*rugăciunea*) ne permit să întrupăm o credință sinceră, o speranță vie și o caritate activă.

1. ***Credința ne cheamă să primim Adevărul și să devenim martorii lui, în fața lui Dumnezeu și în fața tuturor fraților noștri și a surorilor noastre.***

În acest timp al Postului Mare, a *primi și a trăi Adevărul manifestat în Cristos* înseamnă înaintea de toate a lăsa să ajungă la noi Cuvântul lui Dumnezeu, care ne este transmis, din generație în generație, de Biserică. Acest Adevăr nu este o construcție a intelectului, rezervat câtorva minți alese, superioare sau distincte, ci este un mesaj pe care-l primim și putem să-l înțelegem grație înțelegerii inimii, deschise la măreția lui Dumnezeu care ne iubește înainte ca noi înșine să conștientizăm asta. Acest Adevăr este Cristos însuși, care asumând până la capăt umanitatea noastră s-a făcut Cale – exigentă dar deschisă tuturor – care conduce la plinătatea Vieții.

Postul trăit ca experiență de privare îi face pe cei care îl trăiesc în simplitatea inimii să redescopere darul lui Dumnezeu și să înțeleagă realitatea noastră de creaturi după chipul și asemănarea sa, care au împlinit în El. Trăind experiența unei sărăcii acceptate, cel care postește se face sărac cu cei săraci și „adună” bogăția iubirii primite și împărtășite. Înțeles și practicat astfel, postul ajută să-l iubim pe Dumnezeu și pe aproapele deoarece, așa cum învață sfântul Toma de Aquino, iubirea este o mișcare care își îndreaptă atenția asupra celuilalt considerându-l ca una cu noi înșine (cf. Enciclica *Fratelli tutti*, 93).

Postul Mare este un timp pentru a crede, adică pentru a-l primi pe Dumnezeu în viața noastră și a-i permite „să-și facă locuință” la noi (cf. *In* 14,23). A posti înseamnă a elibera existența noastră de ceea ce o deranjează, chiar și de saturația de informații – adevărate sau false – și produse de consum, pentru a deschide ușile inimii noastre Celui care vine la noi sărac în toate, dar „plin de har și de adevăr” (*In* 1,14): Fiul Dumnezeului Mântuitor.

2. **Speranța ca „apă vie” care ne permite să continuăm drumul nostru**

Samariteana, căreia Isus îi cere să bea la fântână, nu înțelege atunci când El îi spune că ar putea să-i ofere o „apă vie” (*In* 4,10). La început ea se gândește desigur la apa materială, în schimb Isus înțelege pe Duhul Sfânt, cel pe care El îl va da din belșug în misterul pascal și care revarsă în noi speranța care nu dezamăgește. Deja în anunțarea pătimirii și morții sale Isus anunță speranța, când spune: „și a treia zi va învia” (*Mt* 20,19). Isus ne vorbește despre viitorul deschis larg de milostivirea Tatălui. A spera cu El și grație Lui înseamnă a crede că istoria nu se încheie asupra greșelilor noastre, asupra violențelor și nedreptăților noastre și asupra păcatului care răstignește iubirea. Înseamnă a lua din Inima sa deschisă iertarea Tatălui.

În actualul context de preocupare în care trăim și în care totul pare fragil și nesigur, a vorbi despre speranță ar putea să pară o provocare. Timpul Postului Mare este făcut pentru a spera, pentru a ne îndrepta din nou privirea la răbdarea lui Dumnezeu, care continuă să se îngrijească de creația sa, în timp ce noi am maltratată-o adesea (cf. Enciclica *Laudato si'*, 32-33.43-44). Este speranță în reconciliere, la care ne îndeamnă cu pasiune sfântul Paul: „Lăsați-vă împăcați cu Dumnezeu” (*2Cor* 5,20). Primind iertarea, în sacramentul care este în inima procesului nostru de convertire, devenim la rândul nostru răspânditori ai iertării: primind-o noi înșine, putem s-o oferim prin capacitatea de a trăi un dialog grijuliu și adoptând un comportament care întărește pe cel care este rănit. Iertarea lui Dumnezeu, și prin cuvintele noastre și gesturile noastre, permite să trăim un Paște de fraternitate.

În Postul Mare, să fim mai atenți să „spunem cuvinte care încurajează, care întăresc, care dau putere, care consolează, care stimulează, în loc de cuvinte care umilesc, care întristează, care supără, care disprețuiesc” (Enciclica *Fratelli tutti* [FT], 223). Uneori, pentru a da speranță, este suficient a fi „persoană gentilă, care pune deoparte preocupările sale și urgențele sale pentru a acorda atenție, pentru a dăruia un zâmbet, pentru a spune un cuvânt de stimulare, pentru a face posibil un spațiu de ascultare în mijlocul atâtor indiferențe” (*ibid.*, 224).

În reculegere și în rugăciunea tăcută, speranța ne este dăruită ca inspirație și lumină interioară, care luminează provocări și alegeri ale misiunii noastre: iată pentru ce este fundamental să ne reculegem pentru a ne ruga (cf. *Mt*6,6) și a-l întâlni, în ascuns, pe Tatăl duioșiei.

A trăi un Post Mare cu speranță înseamnă a simți că suntem, în Isus Cristos, martori ai timpului nou, în care Dumnezeu „face noi toate lucrurile” (cf. *Ap* 21,1-6). Înseamnă a primi speranța lui Cristos care își dă viața pe cruce și pe care Dumnezeu îl învie a treia zi, „gata oricând să dăm răspuns oricui ne cere cont de speranța noastră” (*1Pt* 3,15).

3. **Caritatea, trăită pe urmele lui Cristos, în atenția și în compasiunea față de fiecare, este cea mai înaltă exprimare a credinței noastre și a speranței noastre**

Caritatea se bucură văzându-l pe celălalt crescând. Iată pentru ce suferă atunci când celălalt se află în angoasă: singur, bolnav, fără adăpost, disprețuit, în nevoie... Caritatea este elanul inimii care ne face să ieșim din noi înșine și care generează legătura împărtășirii și comuniunii.

„Pornind de la iubirea socială este posibil de înaintat spre o civilizație a iubirii la care toți ne putem simți chemați. Caritatea, cu dinamismul său universal, poate construi o lume nouă, pentru că nu

este un sentiment steril, ci este cel mai bun mod de a ajunge la căi eficiente de dezvoltare pentru toți” (FT, 183).

Caritatea este dar care dă sens vieții noastre și grație căruia îl luăm în considerare pe cel care se află în privare ca membru al însăși familiei noastre, prieten, frate. Puținul, dacă este împărtășit cu iubire, nu se termină niciodată, ci se transformă în rezervă de viață și de fericire. Așa s-a întâmplat pentru făina și untdelemnul văduvei din Sarepta, care oferă bucata de pâine profetului Ilie (cf. 1Rg 17,7-16); și pentru pâinile pe care Isus le binecuvântează, le frânge și le dă discipolilor ca să le împartă mulțimii (cf. Mc 6,30-44). Așa se întâmplă pentru pomana noastră, fie ea mică sau mare, oferită cu bucurie și simplitate.

A trăi un Post Mare de caritate înseamnă a avea grijă de cel care se află în condiții de suferință, abandonare sau angoasă din cauza pandemiei de Covid-19. În contextul de mare incertitudine cu privire la ziua de mâine, amintindu-ne de cuvântul adresat de Dumnezeu slujitorului său: „Nu te teme, pentru că eu te-am răscumpărat” (Is43,1), să oferim cu caritatea noastră un cuvânt de încredere și să-l facem pe celălalt să simtă că Dumnezeu îl iubește ca pe un fiu.

„Numai cu o privire al cărei orizont este transformat de caritate, care o duce să perceapă demnitatea celui alt, săracii sunt recunoscuți și apreciați în demnitatea lor imensă, respectați în stilul lor propriu și în cultura lor, și de aceea integrați cu adevărat în societate” (FT, 187).

Iubiți frați și surori, fiecare etapă a vieții este un timp pentru a crede, a spera și a iubi. Acest apel de a trăi Postul Mare ca parcurs de convertire, rugăciune și împărtășire a bunurilor noastre, să ne ajute să revizităm, în amintirea noastră comunitară și personală, credința care vine de la Cristos viu, speranța însuflețită de suflul Duhului și iubirea a cărui izvor nepuizabil este inima milostivă a Tatălui.

Maria, Mama Mântuitorului, fidelă la picioarele crucii și în inima Bisericii, să ne susțină cu prezența sa grijulie, iar binecuvântarea Celui Înviat să ne însoțească pe drumul spre lumina pascală.

Franciscus

Traducere: Pr. Mihai Pătrașcu